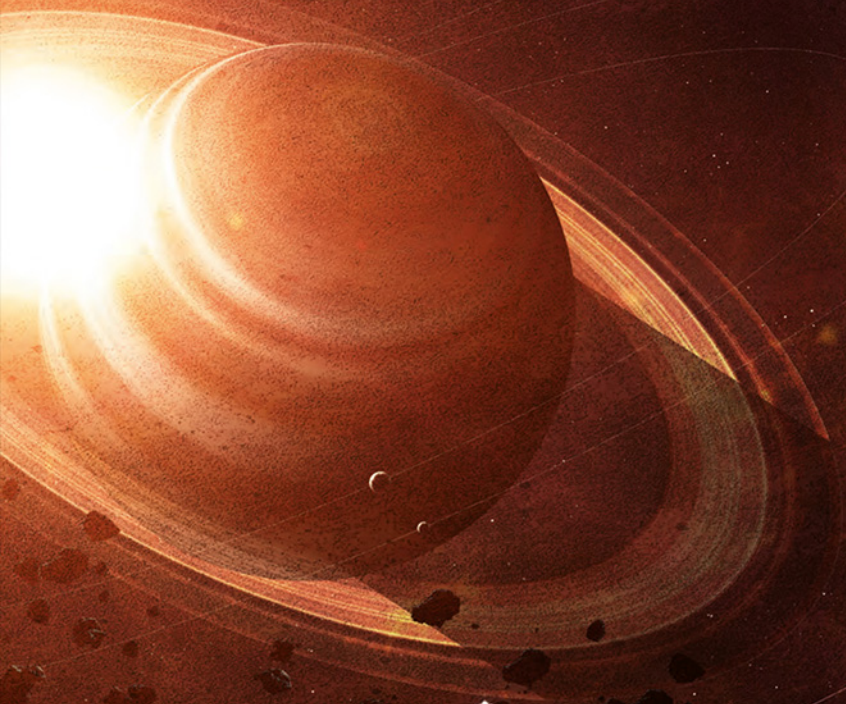

**JOHN
SANDFORD
CTEIN**

**MISE
SATURN**

JOHN SANFORD A CTEIN

MISE SATURN

SATURN RUN

Copyright © 2015 by John Sandford

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Marek Čtrnáct, 2018

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-227-4 (pdf)

JOHN SANFORD A CTEIN

MISE SATURN

PŘELOŽIL: MAREK ČTRNÁCT

CTEIN VĚNUJE TENTO ROMÁN PAULE BUTLEROVÉ

SANDFORD HO VĚNUJE BENOVI, DANOVI

A GABRIELU CURTISOVÝM, SVÝM VNUKŮM

1

9. ÚNORA 2066

Ze vzdálenosti deseti kilometrů vypadal satelit Sky Survey Observatory jako přerostlá pivní plechovka. Venkovní strana se třpytila žlutobílým slunečním světlem, zatímco ta druhá vypadala jako zrcadlové bludiště na pouti; míhaly se na ní bleděmodré odrazy a perlově bílé mraky Země, která se nacházela tisíc kilometrů pod ní.

Ta plechovka nebyla ve vesmíru sama: právě se k ní totiž blížil vejčitý služební modul o velikosti člověka posázený insektoidními končetinami, porty, okénky a kamerami. Základnu vajíčka obklopovaly skříňky a kanystry. Kdyby tu byl nějaký vzduch a něco, co by mělo uši, dalo by se možná skrz ty ledově bílé stěny zaslechnout slabé brnkání country hudby: „Jó, mý ATV už si to drandí do dále, a ty tofu potvůrky se pěkně opálí...“

Někdo zavolal údržbáře.

Sky Survey Observatory měla čtyři teleskopy: Velké oko, Střední oko, Malé oko a Chuckovo oko – to bylo neoficiálně pojmenované po kongresmanovi, který propašoval financování projektu do zákona o sociálním pojištění,

co se nedal vetovat. Dalekohledy zíraly ven a za pomoci detektorů částic a radiace hledaly zajímavé věci.

Všechny dálkově ovladatelné dalekohledy, radioteleskopy a částicové senzory, co jen na SSO byly, všechny digitální kamery a počítače, všechny úložné systémy a palivové nádrže a solární články, to všechno měli na povel astronomové, co si v klidu seděli v klimatizovaných kancelářích dole na Zemi.

Dokud se observatoř neporouchala. Potom tam musel někdo vyrazit s metaforickým ekvivalentem šroubováku.

Jeden ze zemáků zavolal: „Vidíš to?“

Joe Martinez řekl do mikrofону, který měl u brady: „Jo, vidím. No to mě poser. Něco do té krávy pořádně praštilo.“

„Cože?! Cože? Joe, co to...“

„Jenom si z tebe dělám prdel, Bobe.“

„Hej, Joe? Zrovna mačkám ten čudlík, co ti vypíná vzduch.“

„Nevěděl jsem, že nějakej takovej máš.“

„Z astronomů si nikdo prdel dělat nebude, Joe. Vypínám vzduch za tři-dva-jedna...“

Martinez byl údržbář; jeho oficiální titul zněl „ředitel staničního provozu“, což znamenalo, že to místo udržoval v chodu.

Posledních pár hodin toho na práci moc neměl, jenom pít kávu a číst nové číslo časopisu *Kytarové motivy*, zatímco čekal, až se přiblíží k SSO. Pokud by nedošlo k nějaké podivné nehodě, jaká se stává v jednom případě z milionu,

byla jeho trajektorie napevno určená fyzikálními zákony a impulzem z nízkorychlostního elektromagnetického katapultu na stanici; podle počítače letěl naprosto správně. Ještě trochu si cucl kávy bez kofeinu a podvědomě přitom vytukával prsty kontrapunkt k Blue Ridge Bitches, skupině, která se mu momentálně líbila.

Martinez nebyl vědec. Zabýval se mechanikou a elektronikou, trochu svařoval, hodně lepil, občas zapojoval trubky a pak zase lepil. Měl titul z elektromechanického inženýrství, ale někdy si říkal, že měl radši vystudovat lepidla. Díky svým inženýrským a akademickým zkušenostem a taky díky své instinktivní lásce k různým přístrojům se dokázal rychle učit, ale neměl zrovna moc zájem stavět nové stroje.

Na Zemi si hrál s elektrickými kytarami, videohrami, vrtulovými letadly a dřevěnými motorovými čluny. Skutečné stroje miloval ještě víc než svůj počítač a svůj počítač vážně *zbožňoval*. Když ho mohl stavět, opravovat, vylepšovat nebo se v něm prostě jen tak vrtat, byl šťastný.

Ale nejšťastnější byl nahoře na nebi, kde dělal trošku ode všeho; byl tím nejlépe placeným údržbářem na světě.

Znovu se ozval Bob Anderson: „Co myslíš?“

„Nic nevidím,“ odpověděl Martinez. „Chci říct, nic neobvyklého.“

„Prima. Přecházíš na manuál?“

„Aspoň tak, jak to jde. A bude to... teď.“

Přepnul aktivační spínač joysticku, kterým se ovládaly trysky. Zkontroloval přibližovací lidar – zbytková rychlost

pod pět metrů za sekundu, skvělé – a pohrál si s tryskami kolébky. Praxe zrozená ze stovek cest způsobila, že skoro nepřemýšlel o tom, co dělá, bylo to jako jezdit na kole. Oči-
ma sledoval údaje na přístrojích, zatímco prsty odpaloval trysky. Jak kdysi řekl Amelii, své třetí bývalé manželce, bylo to bezpečnější než jezdit do práce autem.

„Co se stane?“ zeptala se, „když se všechno porouchá? Chci říct, když jedeš tady dole do práce a všechno se porouchá, skončíš ve škarpě. Co když se všechno porouchá tam nahore?“

No, řekl jí, v takovém případě by ho čekala prohlídka vesmíru zdarma. A ta neskončí ani za pár miliard let, kdy konečně zahyne Slunce. Nezasmlála se tomu. Ani tehdy, ani později.

Martinez ano. Jak říkali psychiatři, izolace mu starosti nedělala.

„Radar říká, že už jsi tam,“ řekl Anderson.

„Skoro. Už je to jenom kousek.“

Vajíčko bylo orientované stejně jako SSO – ve vesmíru ne-
bylo žádné „nahore“, ale na Zemi, kde tu plechovku sestavovali, ano, a písmena na jejím boku byla z Martinezova pohledu správně. Nebylo tu moc návštěv, co by je četly – za těch jedenáct let, co observatoř fungovala, sem vajíčka dorazila celkem třicetkrát, ale přivezla méně než půl tuctu různých lidí.

Osmnáct z těchtole třiceti návštěv vykonal Martinez. Většina přístrojů a dalekohledů byla modulární; posílali je

do vesmíru jako samostatné funkční jednotky připravené k použití.

Musely se ovšem sestavit. Přístroje bylo třeba umístit do plechovky a pravidelně je seřizovat a upgradovat, jak se vynalézaly pořád nové a lepší kamery, počítače a paměti. SSO byl nejlepší kousek astronomické mašinérie, co kdy kdo vynalezl, a Američané – nebo aspoň jejich astronomická frakce – byli rozhodnutí postarat se o to, aby měl to nejlepší vybavení, které si mohli daňoví poplatníci dovolit.

Cílem téhle cesty bylo udělat Chuckovu oku prohlídku a namontovat novou kameru: Chuck totiž začal mít tik. Tu vibraci mohlo způsobovat nějaké servo v krytu kamery. Mohl to být drát, který cykly tepla a chladu uvolnily z místa. Mohla to být celá řada věcí, ale ať to bylo cokoli, muselo se to zarazit. A to nemuselo stát vůbec nic, ale taky to mohlo stát milion babek nebo tak. Lidé na Zemi se modlili za „vůbec nic“, protože Kongres právě zachvátila jedna z jeho pětiletých křečí a pustil se do snižování nákladů.

Martinezova pravá ruka přejela po senzorovém panelu a otevřela menu pracovních nástrojů a asistence. Na příkaz jeho ukazováčku začala do serv na manipulačních ramelech proudit energie a aktivovala hmatové rukavice. Palcem přepnul spínač a na vnější straně vajíčka se rozsvítily tucty maličkých směrových reflektorů, které rozehnaly temnotu mezi ním a plechovkou – světla byla ve vesmíru skoro stejně důležitá jako kyslík.

Martinez ta světla otočil a zaměřil pravým malíčkem. Jeho mladá léta, promrhaná u herních konzol, mu dala

reflexy a zručnost, jakou by mu záviděl i džezový saxofonista. Zatímco si pravou rukou hrál s přístroji, levá ovládala joystick a pomalu přibližovala vajíčko k plechovce. Provedl jeden oblet, při kterém natočil video, a potom vajíčko uvedl do relativního klidu vzhledem k observatoři.

Pomalou, pomaloučku, pouhý jeden milimetr za sekundu, v tom byl ten trik. Observatoři žádné nebezpečí nehrozilo; navigační počítač SSO by mohl nějaký náraz snadno vykompenzovat, použít trysky a orientační gyroskopy, aby ji zase vyrovnal. Jenomže plechovka měla jen omezenou zásobu paliva, tak proč s ní plýtvat na nedbalé dokování?

Drapák vajíčka se s velmi slabým zaskřípěním zachytil jednoho dokovacího soketu, kterými byl povrch plechovky posetý. Tenhle konkrétní soket se nacházel vedle panelu, pod kterým byly přístroje Chuckova oka. Jakmile se Martinez připoutal, provedl poslední test, aby si ověřil, že je všechno zabezpečeno a kamery běží. Při takovéhle návštěvě se všechno uvnitř i venku nahrávalo, protože jste nikdy nevěděli, kdy by vám nějaký nepovšimnutý detail mohl zachránit práci... anebo život.

„Vidíme, že jsi zadokoval,“ řekl Bob. „Dobrá práce. Skoro se ani neotrásla.“

„Proto jste si taky najali profíka,“ řekl Martinez. „Koukáš na to video?“

„Jo, porovnáváme ho s posledním skenem a zatím nevidíme žádné změny, žádné anomálie,“ odpověděl Bob. Třívteřinové ticho. „Dobrá, sken je hotový. Na vnějším plášti není vidět vůbec nic.“

„Dobře. Vypněte šťávu.“

„Vypínám šťávu: šťáva je vypnutá. Můžeš.“

Vypnutí energie na SSO bylo bezpečnostní opatření; ne kvůli Martinezovi, který byl ve svém vajíčku dokonale izolovaný, ale kvůli Chuckovu oku: náhodný zkrat nebo přepětí během servisu by mohly vést k jedné z těch oprav za milion dolarů, co se zemáci modlili, aby se jim vyhnuli.

Za chvílku se ozval známý jižanský přízvuk pozemní specialistky na dalekohledy Diany Pikeové, se kterou se Joe nikdy nesetkal, přestože s ní často pracoval: „Všechno oukej, Joe. Chceš se napřed podívat po tom tiku?“

„Ahoj, Di. Jo, zrovna nasazuju puky.“ Martinez použil pavoukovité dálkové rameno, aby umístil na povrch plechovky a vnější plášť Chuckova oka několik mikroseizmometrických puků. Ty měly vespod vrstvu elektro-fosfoproteinového lepidla, syntetické látky založené na přirozené adhezni látce, kterou používali vilejší. Když touhle látkou protékal maličký elektrický proud, lepila se skoro na všechno; když se proud přerušil, přilnavý efekt se vytratil. Říkalo se jim „Post-ity“. Nikdo ale netušil, jak ty puky souvisejí se žlutými upozorněními, která vyskakovala na obrazovkách pracovních tabulek.

„Dobrá, Di, je to tu připravené,“ zavolal Martinez. „Zatřep s tím.“

„Už to jede,“ řekla Pikeová. „Tři-dva-jedna. Ted.“

Na plechovce se zažehly dvě protilehlé trysky, každá jen na desetinu sekundy a tak blízko po sobě, že by to lidské oko nerozeznalo. Plechovka se zachvěla.

„Dobře. Máme cyklus. Vidíš to?“

Martinez řekl: „Jo, jo, vidím to.“

Martinez sledoval údaje na monitorech – lidé na Zemi viděli totéž – kde se objevovaly zprávy z puků a informovaly ho o směrových údajích vibrace. Nacházela se poblíž povrchu superstruktury, což bylo sice dobře, ale mimo seizmopole. „Budu muset trochu zašolíchat s puký,“ řekl Martinez. „Počkejte chvíli.“

Přemístil puký a zavolal Pikeovou: „Nahod' mi další cyklus.“

„Cykluju, tři-dva-jedna. Teď. Cyklus proveden.“

Martinez se podíval na svůj monitor a zavolal: „Je to hned u povrchu. Mezi stěnami, řekl bych. Přesouvám puký a vytahuju dalekohled, abych se podíval.“

„To bude izolační pěna,“ doufala Pikeová.

„Asi. Přendávám puký...“

Další zážeh a puký lokalizovaly zdroj vibrací s přesností na půl centimetru. Martinez přistrčil makročočku a podíval se na povrch observatoře. „Žádný vnější defekt,“ řekl.

„Výborně,“ řekl Anderson. Kdyby šlo o zásah mikrometeoritu, mohla by oprava představovat větší problém. Ještě nikdy se nestalo, že by něco prorazilo oba pláště, ale ta možnost hrozila vždycky.

„Udělám díru,“ řekl Martinez.

Trvalo to hodinu. Martinez vyvrtal do protimeteorické bariéry třímilimetrovou díru a potom pomocí vláknové optiky nahlédl dovnitř. Bylo to, jak předpokládali –

na Chuckově oku se uvolnil kousek izolační pěny mezi oběma pláští. Zřejmě v ní vznikla prasklina, buď když tu plechovku sestavovali, nebo když ji vystřelili do vesmíru, a léta cyklického ohřívání a chladnutí ten kousek konečně uvolnila. Martinez nastříkal dovnitř novou dávku pěny, specificky namíchané pro tuhle konkrétní opravu – předtím už udělali tři přesně takové – překryl díru záplatou z uhlíkových vláken a bylo to.

To byla ta těžká část. Tu další by zvládla i opice:

„Vytahuju kamerovej balíček,“ řekl Martinez.

„Dobrá. Připrav se k extrakci balíčku.“

Nový balíček pro Chuckovo oko nebyl ani tak jeden přístroj jako spíš pavoučí hlava primárních a sekundárních očí, které pracovaly na všech vlnových délkách od středního infračerveného pásma po vzdálené ultrafialové. Chuckovo oko bylo něco jako průzkumník, který na Divokém západě běhal před výpravou, rozhlížel se široko daleko a hledal neobvyklé věci a události. Výzkum, na kterém opravdu záleželo, dělaly větší a impresivnější oči, ale Chuckovo oko bylo vždycky to první, které odhalilo novou supernovu, gama záblesk nebo cokoli jiného, co se objevilo.

Kamery byly modulární a samostatné a nový modul vypadal úplně stejně jako ten starý. Joe ho vyškubl ze slotu, zastrčil tam nový, přehodil uzamykací svorky a zavolal Andersona:

„Vytáhl jsem z regálu starej kamerovej balíček a usadil jsem novej. Zdá se, že je to v pohodě. Bobe, můžeš to zase zapnout. Tady to všechno vypadá dobře.“

„Tady to taky vypadá dobře. Zapínám.“

A taky že to bylo dobré. Oprava spadala do kategorie „vůbec nic“. Na lince se ozval nějaký další vědec z mise: „Moc pěkná práce, Joe. Udělali jsme padesát cyklů bez jakýchkoli vibrací a ta nová kamera je v provozu. Můžeš domů.“

„Už mizím,“ řekl Martinez.

Na zpáteční cestě popadl baňku s pořádnou kávou s ko-feinem a zatáhl za ohřívací kroužek. Potom snědl několik nedrobivých krekrů s burákovým máslem a sýrem a začal přemýšlet o nějakém pořádném jídle. Velitelka stanice, kapitánka Naomi Fang-Castrová, ho pozvala, aby povečeřel s ní a s její snoubenkou, Llorenou jak-to-bylo-dál. Radši bych si to měl zjistit, než udělám nějakou velkou botu, pomyslel si. Se svojí první ženou se kapitánka rozvedla před dvěma lety. Exmanželka a jejich dvě skoro dospělé děti byly na Zemi: ona na vesmír nikdy moc nebyla, zato Fang-Castrová byla oddaná obloze. Proto s ní asi tak dobře vycházím, říkal si Martinez... a proto jsme asi taky oba rozvedení.

Přijal hovor od Elroye Goreye ze stanice. Zemáci mu říkali „farmář“ – na stanici měl za úkol krmit rostliny, případně monitorovat cykly živin v biotechnologickém programu, to podle toho, jak moc dlouhých slov jste chtěli.

Gorey měl doktorát z botaniky, jako bokovku dělal trochu instalatériny a programování, a taky to uměl s obvody. „Volalo to zlatíčko ze Starbucks,“ řekl. „Chtěla vědět, jestli jsi nezapomněl na svoje kafe.“

„Né, mám tady baňku, ale bylo by pěkný, kdyby na mě čekalo čerstvý espresso.“

„Vyřídím,“ řekl Gorey. „Myslím, že mě chce líp poznat.“

„To teda promiň, Elroyi, ale ty se hodíš spíš na kopilota.“

Zlatíčko pracovalo v Seattlu a na stanici se připojovalo přes audiovizuální spojení, které jí umožňovalo dělat na automatickém kávovaru kávu pro personál ve vesmíru. Povídání tváří v tvář mělo zlepšovat morálku a většinou ji taky zlepšovalo. Lidé na stanici měli podezření, že baristé, muži i ženy, se vybírali spíš kvůli tomu, jak vypadali, než kvůli tomu, jak uměli dělat kávu.

Vzadu za Martinezem Chuckovo oko v plechovce spustilo svoji předprogramovanou diagnostickou sekvenci, při které udělalo sérii širokoúhlých fotografií a poslalo je do pozemní stanice na Caltechu v kalifornské Pasadeně. Až nějaký praktikant potvrdí, že jsou naprosto vyhovující, dostanou Chuckovo oko zase opravdoví astronomové a budou s ním dělat opravdovou práci.

Takový byl aspoň plán.

2. ●

Šel pozdě.

Hrozně pozdě, ale bylo mu to celkem jedno. Dlouhé blond vlasy „na máničku“ mu spadaly na ramena a kolem nich se šířilo teplé, polévkové aroma marihuany. Dodávka si vyhledala povolené místo, zaparkovala se a on vylezl ven, popadl batoh, hodil si ho přes rameno a ležérně se odkolébal směrem k Astru.

Byl to rozložitý, bosý mladík ve vlhkých, přičmoudle oranžových šortkách a nevýrazném olivovém tričku. Když sešel z rampy, trhl sebou: na střeše budovy vpravo před ním se něco pohnulo. O mikrosekundu později si uvědomil, že to je pasadenský papoušek a ne odstřelovač. To bylo dobře. Pokračoval v cestě, obešel tradiční caltechovská psí hovna zasychající uprostřed chodníku před Astrem, povzdechl si a vešel dovnitř.

Implantáty už neměl, a tak chodil s páskou na zápěstí, která ho pustila skrz bezpečnostní bránu. V recepci pak místo výtahu použil požární schodiště.

V pátém patře nakoukl okénkem v požárních dveřích dovnitř, jestli na chodbě náhodou nestojí Fletcher. Za svůj krátký život si už prošel spoustou traumat a myslel si, že

je dokáže zvládnout. A myslel si taky, že dokáže zvládnout Fletcherovu nabubřelost, ale teď už si tím tak jistý nebyl. Někdy, říkal si, byly hovadiny horší než kulky.

Po Fletcherovi nebylo ani vidu ani slechu, a tak mladík prošel dveřmi a odklusal chodbou do svého kamrlíku na druhém konci budovy. Říkalo se mu „prdel světa“ a bylo to místo, kde pracovali ti, co stáli na žebříčku až úplně dole.

Ta hlavní věc, kterou všichni věděli o Sandersovi Heacocku Darlingtonovi – kromě toho, že měl tři příjmení, žádné křestní jméno a pozoruhodně malé ambice – byla, že za dva roky, v den svých třicátých narozenin, zdědí peníze. Spoustu peněz. Víc peněz, než by kdokoli z Astrofyzikální pracovní skupiny na Caltechu mohl vydělat za celý svůj život.

A byl sexy. Jeho oči měly tutéž tmavomodrou barvu jako diamant Hope, měl velké bílé zuby a dolíček na bradě, všechno původní. Měl ten účes na máničku, úžasnou surfařskou fyzickou a uměl to se ženskými.

Díky všem těmhle věcem lezl lidem v Astru příšerně na nervy.

Ale ženy, které ho lépe poznaly – a že jejich počet v Astru stále stoupal – tvrdily, že měl i svoji absolutně černou stránku, které v práci nikdy nedával průchod.

Kde se v něm vzalo *tohle*, to nevěděly. Říkaly, že v tom možná hrály roli drogy. Byly tu náznaky násilí, celý ten ošklivý incident v přístavu v Santa Monice, a nějaké podivné jizvy na jeho jinak dokonalé hrudi, zádech a hýždích. Když vyzvídaly, tak je zdvořile usadil. Ale za těmi dokonalými zuby bylo něco temného a vlkodlačího...

Shodly se na tom, že bude lepší v tom nešťourat.

Když Sandy zahrnul za poslední roh, skoro povalil Sarah McGillovou.

McGillovou se ošulit nepokusil, i když byla milejší než většina jiných lidí v pracovní skupině. Nebyla žádná kráska – kráskám dával Sandy přednost – ale byla strašně chytrá a nechovala se k němu jako k psímu exkrementu. V poslední době si všiml, že je trochu malátná, a ta malátnost vysílala signály k jeho hormonům.

McGillová se mu vyhnula, řekla s tenkou námrazou sarkasmu: „Jdeš právě včas,“ a chtěla pokračovat dál, ale on zavolal: „Hej, měla bys chvilku?“

„Asi tak deset vteřin, Sandy,“ odpověděla. Měla plnou sadu implantátů a on viděl, jak přivřela oči, když zjišťovala čas. „Porada skupiny začíná za devatenáct.“ Měla pihovatý pršinosík a podivné, nakrátko ostříhané vlasy v barvě vody od nádobí. Jako sponzora chytila Samsung, a tak měla na klíční kosti jejich logo o velikosti desetiúku, spolu s menšími a trochu méně prestižními tagy ATL a Googlu, svých zlomkových sponzorů.

Sandy přikývl. „Tak jsem si říkal... nechceš si dát někdy biftek a salát? Zajít do divadla?“

„Nech toho.“

„Hele, prostě se chovám lidsky,“ namítl.

„Jasně. Dík, Sandy, ale já mám...“

„Poslyš, byla jsi milejší než většina těchhle pitomců. Tak trochu ti to dlužím. Mám lístky na Kid Little v Beckmanovi.“

Kid Little. Byla v pokušení, viděl jí to na očích.

„Sandy...“

„Prostě si chci vyjít a trochu se provětrat,“ lhal.

„Nech mě, ať o tom popřemýšlím,“ řekla. „Už musím jít.“

„Jo, ta porada skupiny. Pozdravuj je ode mě.“

Zamávala na něj prsty a zmizela na chodbě. To Sandyho uspokojilo. Krůček po krůčku, pomyslel si, zatímco pokračoval ke svému kutlochu.

Chodbou procházel uklízeč a tlačil před sebou smeták. Když se míjeli, plácli si a uklízeč řekl: „Zítřka za úsvitu.“

„Když to půjde,“ řekl Sandy.

Uklízeč byl poloprofesionální surfař. Poloprofesionální surfování se platilo hlavně hamburgry a pivem zadarmo.

Mezi uklízeči a údržbáři byl Sandy celkem populární. Problémy měl spíš s akademiky. Jeho postavení nijak nepomáhala ani skutečnost, že mu tohle místo koupil otec. Darlington starší naznačil prezidentovi Caltechu, že by mu byl nesmírně vděčný, kdyby jeden z profesorů v pracovní skupině vzal jeho syna pod křídlo. Syn, řekl taktně, má problémy: ovšem ne problémy nějakého popudlivého, ostudného druhu. Prostě jen... skoro nic nedělá.

Doktor Eward Fletcher, uznávaný astrofyzik s naprostou definitivou, na tento meč rád nalehl. Darlington starší už Caltechu daroval ne jednu, ale hned dvě výzkumné budovy a silně finančně podporoval Chucka, kongresmana, který sehnal peníze na Chuckovo oko.

Fletcherovi by se nová budova hodila. Přímo po ní lačnil. A nejlépe, kdyby se jmenovala Fletcher Hall.

A Sandy přece nebyl žádný pitomec. Jak zdůrazňoval jeho otec, měl zcela vyhovující titul. Z Amerických umění na Harvardu. Dokonce tam chodil i na volitelný přírodovědný předmět (studenti, co tam chodili, mu říkali „Matematická analýza a fyzika pro básníky“), ze kterého dostal dvojku. To mu mezi astrofyziky žádné body nevyneslo.

„Americkým uměním“ se také neformálně říkalo „Vysoká diletantská“ a ti, kdo z nich odešli s titulem, uměli spolehlivě identifikovat jak Masaccia, tak Picassa, ručně vyvolat fotografii, natočit krátký film, diskutovat o italském i skandinávském nábytku, tancovat, říct něco srozumitelného ve francouzštině, italštině a španělštině a hrát na kytaru a na klavír. V orbitálních výpočtech se ovšem moc nevyznali.

Jak řekl jeden ze Skutečných vědců, „Ten by do prdele nedokázal ani vyměnit pneumatiku,“ což v termínech Caltechu neznamenal, že by doslova nedokázal vyměnit pneumatiku, znamenalo to prostě jen to, že nedokázal spolehlivě vysvětlit rozdíl mezi Schwarzschildovým poloměrem a Schrödingerovou kočkou.

Když si Astroskupina uvědomila, kolik peněz k nim má dorazit v podobě praktikanta, začalo to v ní šumět, ale pár minut výzkumu na internetu odhalilo, že Sandy od svého odchodu z Harvardu několikrát změnil kariéru a žádné z těch zaměstnání by nikoho z Astra nezajímalo.

Chvilí pracoval pro Federální poštu, ale zřejmě nepřišel ty správné výsledky, a tak ho vyhodili. Dělal video-reportéra pro nepříliš úctyhodný nezávislý zpravodajský

pornoblog, ale skončilo to špatně – shodil jednoho neoblečeného producenta z mola v Santa Monice, a to během odlivu.

V poslední době byl surfařským povalečem a doprovodným kytaristou v převážně dívčí skupině zvané „Kokoti z LA“. Když se ho jeden z vedoucích Mladých Astrohvězd zeptal, čím chce být až vyroste, Sandy mu řekl, že až prý dostane dědečkovy peníze, tak se chce stát filantropem nebo filatelistou nebo filutou, nebo možná flétnistou?

„Jedna z těch věcí,“ řekl s vyceněnými zuby. „Nikdy jsem nebyl, však víte, moc na slovní zásobu.“ Mladá Hvězda odešel s pocitem, že si z něj Sandy utahuje, což by se Hvězdám stávat nemělo; slovo „filatelista“ si musel vyhledat.

Po šesti měsících začala Sandyho bezstarostnost Fletchera pořádně vytáčet, tak jako Fletcherova pompéznost vytáčela Sandyho. Vyrazit ho nemohl – pořád tu byly všechny ty darlingtonské peníze. A tak udělal tu druhou nejlepší věc: dal mu jakousi práci.

Sandy věděl, co je ta práce zač, a tak šel surfovat.

Když zrovna nesurfoval, tak se prošukával oddělením, zčásti proto, aby se pomstil Opravdovým Vědcům za to, jak se k němu chovali. Prozatím měl rychlý vztah se sedmi ze sedmnácti svobodných žen ve výzkumné skupině. (Jeden z Mladých Astrohvězd, který zasedal v jídelně, poukázal na to, že jak sedm, tak sedmnáct jsou prvočísla a že jestli chce Sanders pokračovat a zachovat přitom onu pěknou aritmetickou symetrii, musí ošukat ještě čtyři další ženské,

protože osm, devět a deset prvočísla nejsou. Jedna žena, která tu poznámku zaslechla, řekla, že nevypočitatelný smysl pro humor dotyčné Hvězdy je součástí důvodu, proč se Sandymu podařilo vyspat se se sedmi ze sedmnácti, zatímco Hvězda ostrouhala. Než popadla svůj tác, dodala ještě: „Magore zasraná.“)

A ženy, které s mladým Sandersem spaly, si u tichých obědů vzájemně špitaly, že i když znalostmi pokročilé fyziky a astronomie se jim Sandy možná nevyrovná, sex je oblastí, ve které mladý Darlington rozhodně ví, jak vyměnit pneumatiku. V některých případech dokonce i několik pneumatik.

Čili: prakticky všichni kolegové a značná (i když čím dál tím menší) část kolegyně ho nenáviděli. Ne že by ta nenávisť měla nějaký velký efekt: většinou se projevovala jenom jako nezdvořilost. A nezvali ho na porady postgraduálních studentů.

A díky tomu bylo to, co se stalo, daleko horší.

Místností pro praktikanty byl sál bez oken, skoro dokonale krychle ze žlutého vápence rozdělená na šestnáct malíčkých kójí. Kdysi to býval sklad.

Když se Sandy vkolébal do dveří, byli tam čtyři praktikanti. Tři koukali na počítačové obrazovky; čtvrtým byla žena, která ležela hlavou na stole. Chrápala.

„Čéče, táhne z tebe tráva pachuca,“ řekl jeden z praktikantů, Ravi Chandrakar, když kolem něj Sandy procházel.

„Jo, no, a z tebe táhnou pářečky s čili a sejrem. Jestli mám na výběr, tak budu radši smrdět trávou,“ řekl Sandy.

„To je svatá pravda,“ přidal se další praktikant. „Jestli budeš pořád žrát ty zasraný pářečky, tak tě fakt přitáhnu k oknu a vyhodím tě ven.“

„Jo, jasně, a kde chceš jako najít nějaký okno?“

Spící žena se pohnula, ale neprobudila se; veškeré nepřátelství bylo pouze simulované.

Sandy se posadil ke svému stolu, dotkl se ukazováčkem ID padu a vysunula se obrazovka.

Dostal za úkol dělat kojnou Chuckovu oku. Nebyla to těžká práce. Nebo možná byla, ale ve skutečnosti ji dělaly počítače. Sandy byl lidské oko, které kontrolovalo výsledky, aby byla jistota, že počítačům neuniklo nic natolik neobvyklého, že by se to vymykalo parametrům jejich analýzy. A kdyby se něco takového stalo, počítače by ho o tom vyrozuměly, aby to mohl sdělit nějakému Opravdovému Vědci.

V tomhle konkrétním programu se dokonce ani žádná událost astronomického významu odhalit nedala: jednalo se o kalibrační snímky z nového kamerového modulu. Myšlenka spočívala v tom, že se vezme dobře známá, a tedy nezajímavá část oblohy a exponuje se kamerami všech vlnových délek současně. Snímky se pak přeloží přes sebe a zkontroluje se, že všechny ty maličké světelné body jsou správně seřazené a spektra vyhlížejí víceméně normálně.

Tohleto jste zopakovali ještě třikrát, vždycky v půlhodinových intervalech, a ujistili jste se, že pozdější snímky odpovídají těm prvním – to znamenalo, že sledování funguje správně. V hlubokém vesmíru se nic neměnilo rychle, ledaže byste měli takové úžasné štěstí, abyste zachytili

supernovu nebo gama záblesk, a takové věci by počítače rozpoznaly. Ale pokud taková vzácnost nenastala, pak by všechny čtyři sady přes sebe přeložených snímků měly vypadat na pixel stejně.

Byla to práce pro počítač. Jenomže Chuckovo oko bylo pěkně cenný zdroj a Opravdoví Vědci si totéž mysleli o svém čase, a tak bylo na Sandym, aby to hlídal. Zdálo se to jako perfektní místo pro zaparkování chlapa, který napsal diplomku na téma „Pohybové umění jako planetární pohon“.

Sandyho práce sestávala z toho, že musel zmáčknout tři počítačové klávesy, aby se mu zobrazil seznam fotografií, potom přiložit prst na obrazovku a všechny je dát na jedno místo a nakonec je stáhnout dohromady. Počítač je pak porovná, aby zjistil, jestli se neděje něco nepěkného.

Tohle všechno byla pomsta za to, že byl bohatý, pohledný, nezaměstnatelný absolvent umění. A samozřejmě taky sériový holkař... nemluvě o tom, jak mu ujížděla pusa.

A tak spustil počítač, dal si nohy na stůl, otevřel zásuvku, rozbalil cvičný kytarový krk a začal si přehrávat stupnice; byla to bezmyšlenkovitá aktivita, aby si udržel mozoly na levé ruce, zatímco bude vymýšlet svůj další tah s McGillovou. O dvanáct sekund později počítač pípнул a napsal:

KRITICKÁ ANOMÁLIE.

Tohle se ještě nikdy nestalo. Sandy na okamžik zapomněl na rituály randění, odložil kytarový krk a zamračil se. „Hej

hou, Watsone, hra začíná.“ Dotkl se menu, které vyskočilo na straně obrazovky, a vybral slovo „Popis“. Počítač řekl:

OBJEKT ZPOMALUJE.

Sandy dal bosé nohy na podlahu a řekl počítači: „Ona nezačíná, Holmesi, ona je úplně *v koncích*.“

„Cože to?“ zeptal se přes stěnu kóje Chandrakar.

„Mluvím sám se sebou. To je tou trávou pachuca.“

„Dyk to povídám.“

Nebeská tělesa nezpomalují, dokonce ani pro absolventy Harvardu.

Sandy se dotkl další položky v menu – Hlášení – a počítač připravil krátkou zprávu. Řekl:

OBJEKT JE SKUTEČNÝ ~ 99%.

DÉLKA OBJEKTU JE MEZI JEDNÍM A DESETI KM.

ŠÍŘKA OBJEKTU JE MEZI JEDNÍM A ČTYŘMI KM.

OBJEKT NEJSILNĚJI VYZAŘUJE V HLUBOKÉM ULTRAFIALOVÉM PÁSMU.

OBJEKT EMITUJE PLYNNÝ VODÍK; MNOŽSTVÍ NEZNÁMÉ.

OBJEKT ZPOMALUJE.

Co to sakra mělo bejt? Kdy Chuckovo oko tu zkušební sérii vyfotografovalo? Zkontroloval to: dobře, během dopoledne, asi před třemi hodinami. Zhruba v té době, kdy měl přijít do práce. Sandy stiskl ještě pár dalších kláves a počítač přetočil svoje virtuální hodiny do přítomnosti a extrapoloval, kde by se měl ten objekt nacházet, pokud jeho chování zůstalo beze změny.

Zkontroloval status všech dalekohledů na SSO a zjistil, že žádný z nich se momentálně nepoužívá. Nikdo z výzkumníků si žádná pozorování nenaplánoval, protože servis na SSO mohl zabrat víc času, než se čekalo. Prima. Prošel chodbou a podíval se do Fletcherovy kanceláře, která byla prázdná, tak jako většina ostatních.

Aha, pomyslel si. Ta porada skupiny, na kterou ho nepozvali. Dobře, takže žádní svědkové.

Sandy natukal Fletcherovu autorizaci – věnoval používání počítačů víc pozornosti, než si jeho kolegové mysleli – a řekl Chuckovu oku, aby pořídilo další sadu snímků pro srovnání. Tu anomálii asi způsobilo selhání kamery v novém modulu, pomyslel si. Vážně, nic jiného to být nemohlo.

Ještě chvilku o tom přemýšlel, znovu se podíval po chodbě a potom na extrapolované souřadnice přesměroval Střední oko, které jim nikdy žádné problémy nedělalo. Dal mu za úkol, aby v pětiminutových intervalech pořídilo a odeslalo tři snímky s krátkou expoziční dobou. To by mělo potvrdit, že na cílové lokaci nic není: obě kamery se mýlit nemohly, nebo aspoň ne stejným způsobem.

Ale co měly znamenat ty řeči, že „objekt je skutečný ~ 99%“?

Skutečný? A že prý zpomaluje?

Musel nějak zabít deset minut. Šel a udělal novou kávu; jeden z úkolů, které měl přidělené. Cokoli, jen aby nemusel sledovat hodiny. Musela to být porucha. Velká porucha. Protože kdyby ne, tak našel něco nemožného. „Ten objekt *zpomaluje*?“

Čas vypršel.

Sandy stáhl soubory a projel je komparátorem. Nový snímek z Chuckova oka ukazoval stejnou anomálii, totožné příšerně divné spektrum, ne přesně v bodě, kde počítač předpověděl, že by mělo být, ale dost blízko na to, aby ho zachytilo i Střední oko. Vytáhl ty obrázky, přeložil je přes sebe, vycentroval na anomálii při maximálním zvětšení a...

Tady. To. Do prdele. Bylo.

Tři malé tečky v řadě. Jestli se jednalo o chybu přístrojů, tak měly oba dalekohledy úplně stejné halucinace.

Sandy natukal novou skupinu příkazů: vypočítej zpomalování a polohu, zkombinuj to s údaji z doby před třemi hodinami, extrapoluj oběžnou dráhu.

EXTRAPOLACE: ZA 13 HODIN OBJEKT DOSÁHNE OBĚŽNÉ DRÁHY SATURNU.

Dozorčí pracovní skupina byla zabraná do diskuse o prioritách zaměřování, když Sandy zaklepal na dveře a strčil

dovnitř hlavu. McGillová stála u tabule a psala řádky matematických symbolů. Sandy zachytil slova „synchrotronické záření“ a „anomální výtrysky“. Ať už to znamenalo cokoli – ať už to *bylo* cokoli, zdálo se, že to na pracovní skupinu udělalo dojem. Když se odvrátili od tabule, aby se podívali na Sandyho, Fletcher obrátil oči v sloup. Potom se značným úsilím tuto reakci ovládl a se špatně skrývanou netrpělivostí řekl: „Co je, Sandersi?“

Sandy, který naprosto přesně věděl, jak moc začal Fletchera štvát, vycenil zuby ve svém nejlepším úsměvu a zeptal se: „Jak to jde, šéfe?“

Fletcher zaskřípal zuby. „Já mám radu, Sandersi, to snad vidíte. Kdybyste mohl přijít za hodinu, nebo možná zítra...“

„Počítač našel kritickou anomálii na snímcích z Chuc-kova oka a Středního oka,“ řekl Sandy. „Říkal jsem si, že bych vám to měl říct, než zavolám do *LA Times*.“

Místnost na okamžik ztichla a jeden z postdoků řekl Fletcherovi: „On sleduje testovací snímky po té opravě vibration.“

Fletcher si pro sebe něco zamumlal, možná v tom zaznělo slovo „čurák“, a zeptal se Sandyho: „No, Sandersi... a vyžádal jste si zprávu?“

Sandy se zadíval na papír, který držel v ruce, jako by měl problém ho přečíst, a řekl: „Počítač řekl, že je tam kritická anomálie. Říká, že k Saturnu se blíží nějaký objekt, že je skutečný, že má pár kilometrů na délku i na šířku, že jeho spektrum žhne v ultrafialovém oboru a že emituje vodík.“

Mírná pauza na efekt. Sandy věděl, že právě teď je středem pozornosti, a vůbec mu nevadilo udržet to ještě další zlomek vteřiny.

„No jo, zpomaluje to a za třináct hodin to dosáhne oběžný dráhy Saturnu.“

Opravdoví Vědci se na sebe podívali a Fletcher řekl: „Dejte mi ten papír.“

O minutu později řekl: „Musíme provést potvrzující sérii.“

„To už jsem udělal,“ řekl Sandy a ukázal druhý papír.

Fletcher se zatvářil ještě podrážděněji, nadechl se, aby něco odsekl, ale pak si to rozmyslel. Ještě jednou se zhluboka nadechl. „Dobrá, a co nám řekla?“

Sandy mu podal druhý list papíru.

Všichni členové pracovní skupiny vyrazili podél stolu a shlukli se za Fletcherovými kulatými rameny, aby si mohli ten papír taky přečíst. Po chvíli někdo řekl: „A do prkenný ohrady.“

O patnáct hodin později si Fletcher, vyčerpaný hyperaktivitou a nedostatkem spánku, přešel nehty po plešatícím temeni, rozhlédl se po ostatních lidech v místnosti – celá pracovní skupina, plus několik Astro Ultrahvězd, plus jeden hubený chlapík s tmavými očima z Washingtonu, ze kterého bylo celé Astro vydešené k smrti – a řekl: „Takže co to říkáme? Že... Sanders Heacock Darlington udělal nejdůležitější vědecký objev v historii? Ten debil?“

„Ten by do prdele nedokázal ani vyměnit pneumatiku,“ řekl někdo.

„To možná ne,“ řekl ten chlapík z Washingtonu, který je všechny děsil. „Nicméně našel mimozemskou hvězdnou loď.“

3. Prezidentka Amanda Santerosová si rychle a nevědomky klepala perem na zuby, zatímco listovala shrnutím celé té věci. Byla to hubená žena s úzkými rameny a zručně načesanými tmavohnědými vlasy. Na sobě měla modrý kostým a na krku zlatý náhrdelník s malými leštěnými tyrkysy, gesto vůči jejímu domovskému státu Nové Mexiko. Byl z ní cítit náznak Chanelu č. 5, sotva rozpoznatelného mezi vosky a čistícími prostředky, které udržovaly Oválnou pracovnu hygienickou, bez jakékoli poskvrnky nebo hmyzu.

Spolu s ní tam bylo osm lidí: senátor Anson Sweet, vůdce senátní většiny; zástupkyně Frances Clineová, předsedkyně sněmovny; admirálka Paula Whiteová a generál Richard Emery, předsedkyně a zástupce předsedy Generálního štábu náčelníků štábů; Gene Lossness, ředitel DARPA; Jacob Vintner, její vrchní vědecký poradce; a Ed Fletcher z Astrofyzikální pracovní skupiny na Caltechu, který hodinu předtím přiletěl do Washingtonu z Pasadeny soukromým hopjetem v doprovodu toho hubeného chlapíka s tmavými očima.

Ten chlapík se jmenoval Crow. Neseděl vedle Fletchera. Neseděl vedle nikoho. Prezidentka se podívala na svého

vědeckého poradce a řekla: „Jacobe: mimozemská hvězdná loď? Chci říct, vážně?“

Vintner, tlustý chlapík s lesklou pleší a malými modrými očky, byl víc než jen trochu nervózní. Znal Santerosovou už od vysoké školy; už tehdy byl jejím mentorem a během jejího politického vzestupu jí dělal oficiálního vědeckého poradce a neoficiálního důvěrníka. Všechno to bylo zajímavé a občas dokonce klíčové. Ale nic z toho nebylo jako tohle: cítil se jako vedlejší postava ve špatném vědecko-fantastickém filmu.

„Nenapadá nás nic jiného, co by to mohlo být,“ řekl. „Jakmile jsme měli trajektorii, podívali jsme se do databáze Velkého synoptického průzkumu a vysledovali jsme tu věc o pár týdnů nazpátek. Muselo to přiletět z mezihvězdného prostoru. Už na našich nejstarších fotografiích to zpomaluje; zbytková rychlost byla asi jedno procento c.“

„Co takhle říct nám to anglicky?“ To byla Whiteová, předsedkyně. Dobrý vojenský mozek, ale ve fyzice moc nevynikala.

„Jedno procento rychlosti světla. Už před dvěma týdny to zpomalovalo,“ řekl Vintner, „ale i tak rychlost přesahovala tři tisíce kilometrů za sekundu.“

Whiteová přikývla: „Takže je to v podstatě stokrát rychlejší než cokoli, co jsme kdy postavili. To ještě neznamená, že jsou to mimozemšťani. Chci říct, my bychom přece dokázali postavit něco takhle rychlého, ne? Někdo by to jistě dokázal.“ Myslela tím Čínu.

Teď se do toho vložil Lossness, ředitel DARPA. „To ano, ale cokoli, co bychom postavili, by muselo být poměrně

malé. K dosažení takové rychlosti potřebujete spoustu energie. Tahle věc měří několik kilometrů. Je asi tak, hmm, milionkrát hmotnější než největší raketa, co jsme kdy postavili. Je mnohokrát větší než letadlová loď.“

Prezidentka: „Tohle nepostavil nikdo na Zemi. O tak velké průmyslové základně bychom věděli.“

Lossness řekl: „Přesně tak.“

Santerosová se obrátila k Fletcherovi: „To vy jste tu věc našel, že ano? Co dalšího o ní víme?“

Fletcher, vyčerpaný a nadšený zároveň, se chvíli ošíval, podrbl se na lysině pro štěstí, a řekl: „Objevila ji má skupina výzkumníků. Vlastně to byl jeden z postgraduálních studentů, kdo mě na to upozornil. To on to našel jako první, na nějakých testovacích fotografiích ze Sky Survey Observatory.“

„Proč tu není?“ zeptala se Santerosová. „Nemohl si na mě udělat čas?“

Fletcher zavrtěl hlavou. „Ne, madam. Upřímně řečeno, je to jenom kluk, co kouká na monitor a srovnává fotografie. V ničem se moc nevyzná. Je vědecky neschopný, silně nezodpovědný a tu práci dostal jen proto, že jeho rodina je nesmírně bohatá – jeho otec dal Caltechu několik budov a my bychom rádi získali ještě pár dalších. Ten kluk má titul z umění nebo z něčeho takového a většinu času tráví tím, že surfuje nebo hraje na kytaru. Neměl by nám tu čím přispět.“

Crow si poposedl, jako kdyby chtěl něco říct, ale nakonec neřekl nic.

„Ale není zas tak neschopný, aby nedokázal poznat hvězdnou loď, když ji uviděl,“ řekla Santerosová. „A je dost zodpovědný na to, aby ho napadlo, že by vám to měl přinést, nemám pravdu?“

„Většinu toho udělal počítač,“ namítl Fletcher. „On jenom přešel po chodbě s kusem papíru v ruce.“

Santerosová: „Dobrá, no a co to dělá právě teď? Ta loď?“

„To nevíme. Ne přesně. Náš nejlepší dohad je, že se usadila na oběžné dráze v Saturnových prstencích. Myslíme si, že se tam možná s něčím setkala. Poblíž je takový měsíček, usazený v jednom z prstenců. Ať už je to cokoli, je to příliš malé, než abychom dokázali odhalit nějaké detaily. Zhlédli jsme na snímcích nějaké blikání, jen o rozměrech několika pixelů, a tak si říkáme, že tam možná dochází k nějaké aktivitě.“

„A co ten měsíc, se kterým se setkala?“

„O tom toho taky moc nevíme,“ řekl Fletcher. „Systém Saturnových prstenců je těchhle malých měsíčků plný. Jsou jich stovky, možná tisíce. Na většinu z nich jsme se nikdy detailně nepodívali. Tenhle je celkem typický, málo jasný, a příliš systém prstenců nenarušuje, což znamená, že je poměrně malý a lehký; nic nějak zvlášť zajímavého, čemu bychom věnovali pozornost.“

„To je jedna možnost – anebo to taky může být něco velkého, dutého a natřeného načerno,“ poznamenal Emery.

„A to je všechno, co máte?“ Santerosové se na čele objevila vráska, což obvykle pro lidi, se kterými mluvila, nevěstilo nic dobrého.

Ozval se Lossness: „Madam prezidentko, díváme se více než miliardu kilometrů daleko do vesmíru a tak malé detaily prostě vidět nedokážeme. Podle standardů lidských strojů je ta věc obrovská, ale v astronomickém měřítku je prakticky bezvýznamná. Kdyby ji náhodou nezachytil kalibrační proces, nikdy bychom si jí nevšimli.“

Santerosová přikývla: „Což znamená, že nikdo jiný o ní neví?“

„Velmi pravděpodobně ne,“ řekl Lossness. „Víme, jak velké a jak dobré jsou největší dalekohledy na světě a co mohou vidět. Stále dáváme na astronomický výzkum víc peněz než všichni ostatní, máme ty nejlepší nástroje a měli jsme veliké, veliké štěstí. Vždycky je tu možnost, že ho měl i někdo jiný, ale šance je tisíc ku jedné proti tomu.“

Crow řekl: „Pro začátek slušné. Doktor Fletcher řekl své pracovní skupině, že pokud o tom kdokoli z nich někomu řekne jediné slovo, a to včetně manželů, manželek, drahých poloviček a jakýchkoli známostí na jednu noc, na které chtějí dělat dojem, tak je vyobcuje z astrofyzikální komunity. Podle všeho je dokázal umlčet, dokud jsem nedorazil já. A já jsem si pak tu bandu shromáždil, řekl jsem jim, že jsme tomu dali tu nejvyšší vojenskou i civilní klasifikaci, a že pokud o tom budou mluvit, budou obviněni z velezrady a popraveni. Nedělal jsem si legraci.“

„A udělala na ně ta hrozba dojem?“ zeptala se Santerosová Fletcher. „Umlčet akademiky, to je jako shánět kočky do houfu.“

„Udělal to na ně... slušný dojem,“ přiznal Fletcher.
„Pan Crow je vyděsil k smrti.“

„Výborně. To je jeden z důvodů, proč tady pracuje,“ přikývla prezidentka.

Crow prohlásil: „Musím vás upozornit, madam, že tohle se provalí. Je to příliš velká věc. V Caltechu pracuje spousta Číňanů, a jsou to vlastenci. Čínští vlastenci. A neskutečně chytrí. Dřív nebo později na to jeden z nich přijde, a pak to skončí v Pekingu. Nějaký čas máme, ale není ho neomezeně.“

„Řekněte mi nějaký odhad,“ řekla Santerosová.

Crow na chvíli sklopil pohled a počítal. Potom řekl: „Cokoli mezi dnem a rokem. Pokud se nestane něco neobvyklého, nevěřím, že by to bylo blízko jednoho z těch dvou extrémů. Pokud na to nasadíme ty nejchytrější lidi od bezpečnosti – lidi, co by tam nevrazili a nesnažili se všechny umlčet máváním pistolemi, což by přitáhlo velikou pozornost – tak bych řekl, že je padesát na padesát, jestli se to provalí do sedmi měsíců nebo ne. Pokud nás tedy ti mimozemšťani nezavolají sami.“

„Hm. To... no...“ Prezidentka se obrátila k Emerymu, zástupci velitele Generálního štábu náčelníků štábů. Byl to mírně vyhlížející chlapík se staromódními brýlemi a krátkými, pískovými vlasy. Vypadal spíš jako vysokoškolský profesor než někdo, kdo řídil staré slavné dny Argentinského vpádu. „Richarde, jak to hodnotí armáda?“

„Gene a já jsme to předložili pár chlapíkům v think tancích a – což je úžasné – lidi už o takovýchhle scénářích přemýšleli a zkoumali jejich důsledky.“

„A ty jsou?“

„Dost děsivé, madam.“

„Paprskomety?“

„Ne. Necháme-li stranou špatné filmy, nic takového by nepotřebovali. Ty génie neděsí paprskomety, děsí je ta loď sama.“

Fletcher nadskočil a zamumlal si pro sebe: „Páni, to tedy ano.“ Vintner přikývl a Crow, překvapivě, také.

Santerosová se rozhlédla po místnosti, padla pohledem na svého vědeckého poradce a zeptala se: „Jacobe, proč se všichni tak ošíváte?“

„Madam, jak jsem předtím říkal, jak je ta věc velká a jak rychle dokáže letět... Kdyby do něčeho narazila, byla by to strašlivá šlupka. Vzpomínáte si na ten asteroid, co před pětadesáti miliony let narazil do zeměkoule někde u Yucatánu a vyhladil všechny dinosaury? Kdyby nás zasáhla tahle hvězdná loď rychlostí, o níž víme, že ji dokáže vyvinout, ať už záměrně nebo náhodou, bylo by to stejné. Horší.“

Santerosová pozvedla obočí. „Ty to myslíš vážně. Ta věc by mohla vyhladit veškerý život na Zemi? Jenom tím, že by do nás narazila?“

„No, to ne, pravděpodobně by nevyhladila *veškerý* život na Zemi. Jen většinu živých organismů a asi 99,9 procent všech suchozemských organismů. Většina suchozemských druhů by vyhynula. Jedním z nich bychom mohli být my. Nejlepší, v co bychom mohli doufat, by bylo, že se jenom vrátíme zpátky do doby bronzové. To všechno za předpokladu,

že to má hmotnost, jakou myslíme, že to má. Kdyby byla radikálně odlišná – kdyby to byla velká dutá slupka – vypadal by náraz úplně jinak. Ale my si nemyslíme, že to je velká dutá slupka.“

„Nemohli bychom ji odklonit nebo vyhodit do povětří?“

„Možná bychom na něco přišli, kdybychom měli dost času... ale kdyby to na nás záměrně namířili, tak bychom ho asi moc neměli. U Saturnu je ta věc sotva vidět. Pokud bychom měli takové štěstí, abychom ji na tuhle vzdálenost zachytili... a to je velké „pokud“... měli bychom méně než čtyři dny, abychom zjistili, co to dělá, a připravili se na to. A to jenom tehdy, kdyby se to nepohybovalo rychleji, než co jsme zatím viděli. Jenomže my ve skutečnosti nevíme, jak rychle se to dokáže pohybovat – viděli jsme to jenom při zpomalování. Takže kdyby to mohlo letět, řekněme, čtyřmi procenty c , měli bychom na přípravu jenom den. Kdyby se to mohlo dostat na dvacet procent c , tak jen pár hodin.“

Všichni o tom chvíli přemýšleli a pak Santerosová řekla: „Takže abych to shrnula, už pouhá existence té lodi představuje hrozbu pro přežití lidstva, proti které se v podstatě nedá nic dělat. A my nevíme, nakolik je tato hrozba skutečná nebo pravděpodobná. Je to tak?“

Všichni přikývli.

„Musíme to zjistit,“ řekla.

Whiteová, předsedkyně, se vložila do hovoru: „Nesmíme ani na chvíli zapomínat, že ať už jsou tihle mimozemšťané kdokoli, mají technologii, kterou my nemáme.“

Lossness, ředitel DARPA, řekl: „Nemáme ji, ale už k ní dohlédneme. Za sto let bychom takovou loď při správném financování taky mohli postavit.“

Emery namítl: „To je sice hezké, Gene, ale *teď* tu technologii nemáme, a to je ten problém.“ Otočil se k prezidentce. „Ten problém nejsou mimozemšťani. Ten hlavní problém je v tom, že jestli se tam Číňani dostanou první, mohli by získat tvrdou technologii, která je sto let před tou naší. A co se týče měkké technologie, biologie, chemie, kdo ví? Mohli by být tisíc let před námi, nebo deset tisíc let. To by nebylo dobré. Když máte dostatečně pokročilou technologii, vždycky existuje způsob, jak ji změnit ve strategickou výhodu. Vždycky. Představte si, jak by to dopadlo, kdyby Číňani měli naše dnešní počítače a my jenom pár starých Microsoft Inquirerů.“

Santerosová: „Takže teď máme dva důvody, proč se tam vydat. Abychom získali technologii příštího století dřív než Číňani a abychom zjistili, jestli do nás mimozemšťani nemají v plánu nabourat.“ Obrátila se k Vintnerovi, svému vědeckému poradci: „Je to vůbec možné, Jacobe? Abychom se tam dostali?“

„Bavil jsem se s Janettou Jojohowitzovou a Gene mluvil se svými lidmi. Dali na to svoje největší chytrolíny, zcela jasně jim řekli, že je to ta absolutně nejvyšší úroveň utajení, nakrmili je nějakou pohádkou, jak chceme trumfnout čínskou misi na Mars, a potom se jich zeptali, jestli mají nějaké nápady, jak opravdu hodně rychle vyslat misi k Saturnu. V tuhle chvíli vzešly z brainstormingu široké koncepty,

nedodělané nápady. Ale jo, říkají, že by to šlo... pokud dostanou nejvyšší prioritu a asi tak rok času na přípravu.“

Fletcher mu skočil do řeči. „Madam, nejsem žádný agent rozvědky, ale víme jistě, že ta čínská loď opravdu letí na Mars? Bylo by možné, že už před pěti lety zahlédli jednoho z těchhle mimozemšťanů a teď jsou na cestě k Saturnu? Chci říct, jsme si opravdu, opravdu jistí, že letí na Mars?“

Whiteová řekla: „Ano. Viděli jsme jejich specifikace i jejich motory a velmi podrobně sledujeme jejich práci. Tohle je všechno... tajné... tak držte jazyk za zuby, ale jo: letí na Mars. Skutečným účelem mise vlastně je založit tam trvalou kolonii. To je ten důvod, proč s tím dělají takové tajnosti.“

Fletcher se opřel: „A o tomhle nevědí, o téhle věci u Saturnu?“

Emery: „Zdá se, že ne.“

Crow jim připomněl: „Zatím ne. Ale dozvedí se to.“

Santerosová se obrátila zpátky k Whiteové. „Takže z našeho pohledu jsou bezprostředním problémem Číňané, ne mimozemšťané.“

„Tak to vidíme my,“ řekla předsedkyně. „Ale vážně, všechno to jsou dohady. Předpokládáme, že jakákoli rasa, která dokáže postavit takovouhle loď, je přinejmenším racionální. To je prakticky nutnost, vzhledem k tomu, kolik práce by to vyžadovalo. Co dohady nejsou, je, že soupeříme s Číňany. Japonsko, Rusko a Brazílie jsou na vážkách... a páni, jestli tu má někdo dostat sto let nových technologií,

bylo by rozhodně hezké, kdybychom to byli my. Aspoň, však víte, než přejdeme do postkonfliktního světa.“

Lossness přikývl. „Jak říká Crow, tohle se provalí. Číňanům chybí do vypuštění jejich mise na Mars něco málo přes rok. Ta loď by se dala celkem snadno přesměrovat k Saturnu. V podstatě už teď plánují dlouhodobou misi na Mars, se vším tím vybavením a personálem, které potřebují, aby tam založili trvalou základnu, takže zásoby i posádku mají. Kdyby změnili cíl, no, tak by byli skoro připravení na cestu. Vyloží nějaké vybavení pro kolonii, naloží nějaké další zásoby relevantní pro misi, a je to skoro hotové.“

„To by tedy byla pěkně dlouhá mise,“ řekl Fletcher. „Mars, to je štreka na padesát milionů kilometrů. Saturn je jedna a půl miliardy. Jestli se na Mars letí dva tři měsíce, tak k Saturnu by to bylo nějakých, hmmm, pět let.“

Santerosová nadhodila: „To by nám dalo trochu času, vid', Gene?“

Lossness prohlásil: „No, moji lidé si pohrávali s myšlenkou cesty, která by trvala méně než rok. Jde o to, že jestli Číňané zjistí, co se děje, ještě předtím, než odstartují, tak můžou svoji loď vylepšit. Potřebovali by delší počáteční zážeh, takže by museli mít mnohem víc reakční hmoty. Ale zase by se mohli zbavit nějaké váhy tím, že by tu kolonii nechali doma. Přidělat další nádrže na tyto látky není ve vesmíru tak velká práce jako tady na Zemi.“

Fletcher řekl: „Jestli má pan Crow pravdu, tak máme trošku smůlu, co se týče startovního okna. Kdybychom to

dokázali utajit dost dlouho na to, aby Číňané odstartovali na Mars, tak už by bylo příliš pozdě na to, aby to napravili. Mohli bychom si dát se stavbou lodi na čas a oni by s tím nemohli nic dělat.“

„Leda ji sestřelit,“ ozval se Emery.

Santerosová řekla: „Na základě nejlepšího odhadu pana Crowa nemůžeme předpokládat, že na to nepřijdou. A nějakou sázku do loterie si dovolit nemůžeme. Tohle musíme vyhrát. Jacobe? Ty nedodělané nápady? Chci, aby byly před večerní poradou dodělané. Nezajímá mě, jaký cukr nebo bič budeš muset použít, abys ty odpovědi dostal. Chci přesně vědět, jaké máme možnosti a jak rychle je můžeme provést. Jasně?“

Nastalo dlouhé ticho a potom se Santerosová podívala na politiky, Sweeta a Clineovou, kteří pečlivě poslouchali a pečlivě si nedělali poznámky. „Pokud bychom postavili loď na jednorázové bázi, můžeme na to získat prostředky z černého rozpočtu?“

Sweet řekl: „Ano,“ a Clineová přikývla.

Sweet pokračoval: „Francie a já jsme o tom mluvili, než začala porada. Můžete mít peněz, kolik chcete. Měli bychom si promluvit s McCordem z ministerstva financí a Henrym z Federální banky. Možná by se to dalo udělat úplně mimo rozpočet, i když to bychom možná museli provést trochu... kreativního účetnictví.“

„Ten bezpečnostní kruh se nám rozrůstá,“ řekl Crow.

„Vidíte nějaký způsob, jak se tomu vyhnout?“ zareagovala Santerosová.

Crow o tom popřemýšlel. „Ne. Jen na to upozorňuju. Potřebuju vytvořit bezpečnostní skupinu, a to hned teď. Potřebuju právo vzít si z bezpečnostních agentur, koho se mi zamane. Myslím, že znám dost chytrých lidí, abych to mohl udělat – nebo aspoň dost chytrých lidí, co sami znají dost chytrých lidí. Ale potřebuju rozpočet a potřebuju dopis od vás. Potřebuju mít autoritu nakopat prdel, komu bude potřeba, a tím myslím až po ministra kabinetu se čtyřmi hvězdičkami.“

Prezidentka vyfukala poznámku na svém padu: „Do hodiny ten dopis budete mít. Chceme, aby vaše skupina začala pracovat nejpozději zítra.“

Crow přikývl. „Ano, madam. Nejpozději.“

Santerosová se zadívala na briefingový papír na stole před sebou a řekla: „Dámy a pánové, tohle se světem zamíchá tak, jak se to nestalo od vynálezu atomové bomby. A my se musíme udržet na prvním místě. Tohle je nyní národní priorita číslo jedna a vás osm tvoří moji pracovní skupinu. Další lidi přivedeme podle toho, jak to bude potřeba. Ráda bych požádala Jacoba, aby v této skupině dělal náčelníka štábu, alespoň prozatím. Všechno by měl dostávat on, a on bude také mluvit se mnou. Já zruším své plány na dnešní večer a potřebuju, abyste všichni přišli s nějakými předběžnými nápady, čím můžete k tomuto projektu přispět; až to budete mít, musíte mě znovu informovat. A to včetně toho, jak přesně se dostaneme k Saturnu před Čínany. V tomhle musíme mít jasno. Ne zítra. Dnes večer.

Jak to vidím já, vy, doktore Fletchere, budete mít na starosti monitorování Saturnu pomocí vašich dalekohledů. Vy od armády postavíte loď: rozpracujte systém. Paulo, Richarde, vy budete s Genem. Senátor Sweet a zástupkyně Clineová se postarají o peníze. Crow bude řešit bezpečnost. Nějaké otázky?“

Fletcher zvedl ruku a prezidentka se na něj podívala.

„Je tu jeden drobný problém s mou skupinou. Jde o toho praktikanta, který zahlédl tenhle... objekt. Mohl by představovat bezpečnostní riziko.“

„Myslíte toho neschopného kluka.“

„Vědecky neschopného,“ řekl Fletcher. „Naneštěstí to není nějaký obyčejný blbec. Zdá se, že se docela vyzná v médiích, a podle mého názoru je poněkud nezodpovědný. Nemyslím, že na něj pan Crow udělal takový dojem jako na ostatní.“

„Je nepředvídatelný,“ řekla Santerosová. „Pan Crow se na nepředvídatelné lidi specializuje.“

„Se vši úctou, madam, Sanders Heacock Darlington...“

„To si ze mě děláte prdel?“ vyhrkla Santerosová a vůbec poprvé tak dala najevo překvapení. „Kluk Barrona Darlingtona?“

„Obávám se, že ano,“ řekl Fletcher. „Má moře peněz, brzy zdědí ještě mnohem víc, a nikdo ho nikdy nenaučil, že by se měl chovat jakkoli zodpovědně. Toho nevyděsíte, protože podle všeho nikdy nenarazil na nic, čeho by se musel bát. A jeho otec, jak víte, má ve Washingtonu veliké styky.“

Prezidentka se zeptala: „Co chce? Myslím ten kluk?“

„To nevím,“ odpověděl Fletcher. „Slávu? Proslulost? Chci říct, natáčel videa pro zpravodajský pornoblog.“

„Pro který?“

„*Nahatá Nancy*...“

„Krucinál,“ řekla Santerosová. „Co jsem naposled koukala, tak měla celosvětovou osmiprocentní sledovanost.“

„Tak o tom já nic nevím,“ odvětil Fletcher. „Ale je slavná. Umíte si představit, co by pro její sledovanost znamenalo odhalení mimozemské lodě?“

Crow si odkašlal a řekl: „Tady musím něco říct. Názor doktora Fletchera na pana Darlingtona není tak docela správný. Snažil jsem se sehnat do houfu tyhle konkrétní kočky, a tak jsem si sestavil několik složek. Doktore Fletchere, v jedné vaší zprávě bylo uvedeno, že Darlington pracoval pro Federální poštu?“

„Ano. A ne zrovna úspěšně. Pokud jsem vyrozuměl, vyhodili ho za nedostatečné pracovní výkony.“

„Jenomže on pro Federální poštu nikdy nepracoval,“ řekl Crow. „Ve skutečnosti byl nadporučíkem v armádní organizaci jménem Skupina pro strategické studie v oblasti Trojhraničí.“

Emery, zástupce velitele, zvedl pohled a řekl: „No tak to je potom něco dočista jiného. Jediné zprávy, co doručovali *tihle*, měly ráži třicet a víc.“

„Když odtamtud odcházel, byla na jeho hlavu vypsána odměna,“ řekl Crow. „Guapové za ni nabízeli deset milionů, bez ohledu na to, jestli u ní bude i tělo. Celá ta věc s Federální poštou je součástí krycí historky. Drzost pana

Darlingtona... dá-li se to tak nazvat... je ve skutečnosti něco, čemu Správa veteránů říká „posttraumatická stresová porucha.“

To Fletchera ohromilo. „Darlington? Ten že byl v armádě?“

„Jestli je pravda to, co říká Crow, tak nejenom v armádě,“ řekl Emery. „SSS byla úplně mimo. Nepřežilo jich moc.“

Crow se podíval na prezidentku: „Jde o to, že za tou jeho surfařskou drzostí, která podle všeho tak trápí doktora Fletchera, není jen spousta peněz, ale taky extrémně střízlivý mozek. Jak jsem koukal na jeho záznamy, dokonce bych řekl, že je to jeden z nejstřízlivějších mozků na západní polokouli.“

„V tom nevidím velký problém,“ řekla Santerosová.

„Opravdu?“ zeptal se Crow, ale usmál se přitom. Nevěděl, co přijde, ale Santerosovou dobře znal.

„Přečtěte si někdy, co je napsáno malým písmem v Zákonu o univerzální službě,“ vysvětlila Santerosová. „Já jsem si to přečetla. Pokud nám bývalý nadporučík Darlington bude dělat nějaké problémy, okamžitě ho povolám zpátky do armády.“

„Povolat ho?“ řekl Fletcher. „Do armády? To mi přijde poněkud... nemorální, dokonce i v Darlingtonově případě.“

Všichni se na něj na chvíli zadívali a potom skupina vybuchla smíchy; až na Fletchera, který zrudl, a Crowa, který se jenom pousmál.

Santerosová znovu poklepala na svůj počítač. „Musím jít. Doktore Fletchere, děkuji za váš čas, ale teď byste se měl

vydat zpátky do Kalifornie a postarat se o to, aby vaše skupina nedělala žádné hlouposti, aspoň dokud se tam nedostanou Crowovi lidé. Vás ostatní uvidím dnes večer. To už ale nebude takovýhle malý čajový dýchánek. Dnes večer budeme mluvit vážně.“

Když se skupina zvedla k odchodu, Santerosová řekla: „Pane Crowe, mohl byste se ještě chvíli zdržet?“

Když byli sami, zeptala se ho: „Bude Darlington problém? Skutečně bych ho *mohla* povolat... jenomže tady mluvíme o jedné z největších hor peněz v Americe. Kdyby on nebo jeho otec začali řídit, celá tahle věc by mohla skončit katastrofou.“

„Já myslím, že to se nestane,“ řekl Crow. „Dvě věci k Darlingtonovi: přes všechny ty surfařské kecy byl původně něco, čemu by se dalo říkat... vlastenec. Víím, že to slovo není zrovna v módě, ale nic jiného nesedí. Do armády vstoupil hned po Houstonském záblesku a v Trojhraničí byl přímo uprostřed dění. Myslím, že tenhle základní impulz je v něm pořád živý. A ta druhá věc: podíval jsem se do jeho psychosložky v SV a mám podezření, že Darlington něco chce. Zoufale. A my mu to můžeme poskytnout.“

„A co to je?“

„Chce něco dělat,“ řekl Crow. „Něco pořádného.“

4.

Tisíc kilometrů nad washingtonskými machinacemi dokončila kapitánka Naomi Fang-Castrová poslední poradu dne, hlášení o opravách záložních elektrických úložných jednotek. Opravy samotné šly dobře, ale chyběly důležité náhradní díly. Za to mohla skutečnost, že armádní generální inspektor právě prohlížel podpůrné základny na Zemi.

Základny chtěly ukázat, že mají plný stav zásob a jsou připravené na jakoukoli nouzovou situaci, a kdyby něco ze seznamu zásob odebraly na podporu americké Vesmírné stanice Tři, tak už by neměly stoprocentní stav. A protože Fang-Castrová patřila k námořnictvu, pod které podpůrné základny nespadaly, neměla na ně zas až takový vliv.

„Zase budu škemrat,“ řekla svému výkonnému důstojníkovi, Salvatore Franciskovi. „Musím v Pentagonu najít někoho, kdo by dokázal zmáčknot Arníeho Younga.“

Brigádní generál Arnie Young byl velitelem podpůrných základen.

„Promluv si s admirálem Claytonem. To je mazanej čurák,“ řekl Francisco.

„Dobrý nápad. Problém je, že ten za to vždycky něco chce. Nechci se stát jedním z jeho *děvčat*.“

Rozhodli se, že to ráno znovu obvolají a pak to pro dnešek vzdali.

Fang-Castrová si vzala aktovku a vydala se domů. Byla tichá, vážná, malá a štíhlá; když se na ni někdo podíval, ze všeho nejdřív by ji uviděl jako klasickou asi čtyřicetiletou Čínanku, přestože ve skutečnosti byla Američanka čtvrté generace. Rodiče ji vychovali s tradiční, zastaralou zdvořilostí.

Nebyla zdaleka tak hroživá, jak si někteří mysleli, když slyšeli jméno „kapitán Fang“, dokud se s ní nesetkali... pokud jste tedy nestáli mezi ní a něčím, čeho chtěla dosáhnout, a pokud jste neignorovali její návrhy.

„Návrhy“ kapitánky nebyly jen pouhá doporučení. Jen velmi málo lidí udělalo tu chybu, že si to myslelo; a nikdo ji neudělal dvakrát. Vesmírná stanice byla pohodlné a bezpečné prostředí zcela obklopené téměř okamžitou smrtí. Pod jejím velením zatím nikdo nezemřel a všichni se shodli na tom, že jakkoli dokáže být její hněv nepříjemný, pořád je lepší než alternativa.

Fang-Castrová bydlela na první palubě Habitatu 1 USSS3, které se říkalo „Resort“. Resort měl díky rotaci modulů simulovanou gravitaci ekvivalentní desetině pozemské a také skutečné soukromé ubikace místo společných ložnic a spacích kutlochů. Několik vybraných ubikací mělo dokonce dvě místnosti. A nejen to – jedna měla i okno.

Fang-Castrová svoje okno milovala. Po dlouhé velitelské směně si sedla do svého pohodlného křesla, vytáhla video-obrazovku a roletu z nerez oceli, která byla za ní, ztlumila světla v místnosti a nechala svoji mysl bloumat mezi hvězdami, občas Sluncem o velikosti desetiúhelníku, a jindy masivní pastelovou Zemí, když jednou za minutu pomalu propluly kolem okna jako číslice na kosmických hodinách.

Byl to téměř každodenní rituál a ona žertovala, že to okno je jediná věc, na které je závislá.

Její snoubence se to nelíbilo. Llorenč Tomaselliové se z toho okna obracel žaludek. Strávila sedm měsíců ve vesmíru jako technička pro údržbu počítačů a stísněné prostory, jako třeba tunely pro kabely, jí nevadily, ale aby se kolem ní točil celý vesmír, jako by byla nějaká nižší bohyně, z toho dostávala tak trochu závrať. Fang-Castrová věděla, že když je v práci a Tomaselliová je doma, je ta roleta pečlivě zatažená a promítá se na ni příjemná pozemská scéna, něco z italské Campanie. Když byla Fang-Castrová doma sama, vždycky tam byly hvězdy. Když byly doma obě, vyjednávaly.

Tomaselliová vařila. Když Fang-Castrová vstoupila do bytu, ucítila, že k večeři bude smažená zelenina – růžičková kapusta, sušená náhražka kachny, zázvor, pálivé papričky a plantainy – s přílohou tvořenou rýží a červenými fazolemi. V břiše jí netrpělivě zakručelo. Nebyla důsledná vegetariánka a vegetariánství nebylo ve vesmíru povinné, zvláště ne pro velitele stanice. Ale maso bylo natolik vzácné, že bylo jednodušší prostě na něj nemyslet.

„Těžký den?“ zeptala se Tomaselliiová, když Fang-Castrová odložila aktovku.

„Moc dlouhý, moc problémový. Jako by mě celý den k smrti oždibovaly kachny.“ Zívla, protáhla se a řekla: „Voní to báječně.“

„A taky je,“ odpověděla Tomaselliiová. „Chceš se napít?“

„Něco si udělám – možná margaritu. Chceš taky jednu?“

„Jasně, ale nepřeháněj to se solí. Minule...“

Bezpečnostní telefon v ložnici zapípal; to skoro vždycky znamenalo problémy. „Ale no tak, vážně...?“

„Běž to vzít, já tu mám ještě nějakou práci,“ řekla Tomaselliiová. „Stejně to bude až za deset minut.“

„Promiň, zlato, vyřídím to rychle.“

„Co když stanici právě upadla prdel?“

„V tom případě to bude ještě rychlejší.“

Fang-Castrová vešla do ložnice a vyvolala obrazovku. Očekávala, že uvidí velitele směny a velící palubu. Místo toho se objevila Oválná pracovna, Jacob Vintner a Gene Lossness. V pozadí byla i prezidentka, která něco četla. Fang-Castrová stiskla tlačítka pro zavření dveří a aktivaci firewallu pro ochranu soukromí, ještě dřív, než ji o to mohli požádat.

„Kapitánko Fang-Castrová, Jacob a já s vámi musíme mluvit o novém úkolu,“ řekl Lossness. „Je tu i prezidentka.“

Prezidentka zvedla ruku směrem ke kameře, ale od čtení očí nezvedla.

Fang-Castrová byla opatrná: „Dobrá.“ Dělo se tady něco vážného. V těchhle byrokratických vrstvách se nepohybovala.

„Položíme vám několik závažných otázek. Máme dost těsný termín a musíme odpověď slyšet teď hned. A když říkám ‚teď hned‘, myslím okamžitě.“

„Tak ale rychle. Čeká mi tu večere.“

Vintner se na chvíli zatvářil zmateně a potom se do toho pustil. „Potřebujeme stanici předělat pro meziplanetární let. Překonfigurovat obytné moduly, oddělit fyzickou továrnu, přidat motory a nádrže s reakční hmotou, a také novou velicí sekci. Rádi bychom znali váš názor, zda je to možné udělat během příštích dvaadvaceti měsíců. Také bychom byli rádi, kdybyste se ujala funkce velitelky mise.“

„Mohu se rychle spojit se svým hlavním inženýrem?“

„To v žádném případě. V tuto chvíli potřebujeme vaše, a pouze vaše, hodnocení.“

Fang-Castrová sklopila pohled a zapřemýšlela. „Tak dobrá,“ řekla znovu. Zdržovala, zatímco její mozek procházel různé možnosti a důsledky. „Strojovna by to asi zvládla, ale podpora života by žádnou dlouhodobou misi nevydržela.“

„Nebude to dlouhá mise. Maximálně rok, a vaše podpora života bude posílená spolu se vším ostatním.“

Fang-Castrová řekla: „Chápu, kam tím míříte. Chcete se dostat na Mars dříve než Číňani. Ale to bychom museli udělat mnohem dříve než za dvaadvacet měsíců a potřebovali bychom nějaký přistávací modul, a to ani nemluvíme o...“

Prezidentka v pozadí obrazu se zvedla od čtení, něčeho se dotkla, a obrazovce náhle dominovala její tvář: dívala se přímo na Fang-Castrovou.

„Kapitáne, toto není mise na Mars. Poletíte k Saturnu.“

„Cože? Promiňte, madam, ale to je... Co se stalo?“

Zorný úhel kamery sklouzl zpátky a zaměřil se na Vintnera, který Fang-Castrovou informoval o událostech z předešlého dne.

Fang-Castrová zalapala po dechu: „Hvězdná loď?“

„Přesně tak,“ řekl Vintner. „Přijmete ten úkol? Znáte stanici, víte, jak pracovat s armádním i civilním personálem. Toto nebude vojenská operace. Na palubě sice bude určité malé množství vojáků, ale v zásadě se jedná o vědeckou misi a Gene říká, že vy to s vědci velice dobře umíte.“

„Musím to probrat se svou snoubenkou.“

„Omlouvám se, ale tohle je přísně tajné. Nesmíte o tom mluvit s nikým.“

„Pak vám řeknu tohle: pokud jí nebudu moct říct, co se děje, budu muset odmítnout. Za dva měsíce se chceme brát. Nic před sebou netajíme a nelžeme si.“

Vintner se podíval na Lossnesse, který pokrčil rameny, a náhle byla v záběru zase prezidentka. „A co kdybych tu lež řekla já? Vy byste se jen musela... vykrucovat. To v manželství dělají všichni a vy to jistě víte – vidím, že už jste jednou vdaná byla.“

„Nejsem si jistá, že vám rozumím...“

„Co kdybyste jí řekla, že zítra budu mít velký projev? Projev o tom, jak poletíme na Mars, abychom pomohli Číňanům v jejich marťanské misi, bude-li to potřeba, a abychom provedli své vlastní orbitální průzkumy.“

„Ale my přece ne...“

„Jistě, ale tohle je to, co zítra oznámím. Všem lidem na planetě. To tajemství se nakonec provalí a potom... potom to prostě budete muset nějak řešit. Ale mezi dlouhou, pomalou cestou na Mars a dlouhou, rychlou cestou k Saturnu není zas takový rozdíl. A vaše malé vykrucování se vedle toho mého velkého prakticky ztratí.“

„To mi přijde jako dost technická podrobnost, chci říct, na emocionální úrovni.“

„Na nějaké emoce kašlu. Jestli váš vztah nedokáže přežít malou neškodnou lež, tak by pravděpodobně stejně nevydržel,“ řekla Santerosová. „A to už je lepší, aby se to stalo hned než později.“

Fang-Castrová na to chtěla něco odseknout, ale spolkla to. Manžel Santerosové byl známý jako Šťastný Frank a stejnou přezdívku měl i jeho penis, který údajně cestoval na místa, kam neměl.

Místo toho ze sebe vypravila: „Poslouchejte... já, no...“ Přitiskla si prst ke rtům a pár vteřin přemýšlela; uvědomila si, že zoufale touží letět. Nakonec řekla: „Beru to. Poletím.“

Prezidentka se usmála a prohlásila: „Výborně. Opravdu moc vás chceme.“ A zase byla pryč.

Vintner řekl: „Omlouvám se, jestli vám přišlo, že na vás moc... naléhám, ale posledních pár dní jsme pod velkým tlakem a skoro nespíme.“

„Omluva se přijímá,“ řekla Fang-Castrová. „Tak jdeme na to. O jakých modifikacích tu mluvíme? Jaký budeme mít pohonný systém? Kdo má na starosti nábor posádky

lodi a vědců? Mám tu nějaké lidi, které bych pro to ráda nechala prověřit, zvláště svoje Číslo Dva...“

O devadesát minut později – působilo to jako deset – Fang-Castrová zavřela obrazovku, aktivovala bezpečnostní firewall a zhluboka se nadechla. Překážené večere byly v jejich vztahu problematickým bodem a bylo třeba to nějak napravit: Tomaselliiová brala vaření vážně a tohle nebyla první večere, kterou jim něco překazilo.

Když se vrátila do společné místnosti, Tomaselliiová byla ponořená do knihy. Nezvedla oči. Roleta na okně byla zatažená. Tohle nebyla dobrá znamení.

Fang-Castrová řekla: „Musím ti říct něco, co spadá pod prověření, přísně tajné. Patří k tomu varování od prezidentky: jestli o tom řekneš jediné slovo komukoli kromě mě před jednou hodinou zítra odpoledne, čeká tě trestní stíhání.“

Tomaselliiová byla naštvaná, ale ne pitomá: některé věci byly důležitější než večere. „O co jde?“

„Prezidentka říká, že letíme na Mars,“ řekla Fang-Castrová. „Přiměla jsem je souhlasit s tím, abych ti to mohla říct ještě před oficiálním ohlášením. Chtějí, abych tu práci vzala, a já jsem to přijala. Nikdy bych ti nic nenařizovala, Lloreno, a vím, že to bude dlouhé odloučení... ale bylo by to až za pár let. Byla bych hrozně smutná, kdybych tě tu... musela zanechat.“

„Na Mars? Koho že jsi to přiměla souhlasit?“

„Santerosovou... a pár vysoce postavených byrokratů,“ odpověděla Fang-Castrová. „S těmi jsem teď mluvila.“ A pak dodala: „Poslyš, vážně mě mrzí to s tou tvou večerí.“

„Ale Naomi, na fazole se vyprdni,“ řekla Tomaselliová.
„Co se to proboha právě stalo?“

Fang-Castrová odpověděla: „Detaily neznám, protože ty nezná nikdo. Šlo jenom o spoustu inženýrských dotazů. Možná, že nějaké detaily dostaneme zítra, až bude mít Santerosová ten svůj velký projev.“

Malé, neškodné lži.

5.

Sandy se nechal zavézt domů navigací v dodávce; bylo to tak rychlejší, protože se mohl zařadit do rychlého pruhu, který vedl přes město až do Pasadeny. Pláž Zuma byla k ničemu – bylo tam moc lidí a málo pořádných vln. A kromě toho se nedokázal soustředit a nemohli jste přece přemýšlet o mimozemských hvězdných lodích, když se vás vaše prkno snažilo shodit do hlubiny.

Z Argentiny odletěl ve zdravotnické helikoptéře a dalších šest měsíců strávil v Sanfranciské armádní nemocnici. Když vyšel ven, fyzicky rehabilitovaný a duševně stabilní, plus mínus nějaké ty léky, začal hledat práci, která by ho dokázala zaujmout. Žádnou nenašel. Byl závislý na návalu adrenalinu z boje, jenomže ten nebyl v civilním životě zrovna dvakrát k mání. Mohli jste najít zaměstnání, která byla prostě jen nebezpečná, ale jakkoli nebezpečná byla, většinou byla zároveň i nudná, dokud se všechno nepokazilo a vy jste neumřeli.

Trochu toho návalu ochutnal, když pobíhal po L.A. se zpravodajským štábem a kamerou, ale po chvíli mu to začalo všechno připadat zbytečné: na Zemi žilo devět miliard lidí, takže cokoli, co jste si dokázali představit, že by jeden

člověk udělal druhému, se dělo. V jednom kuse. A tím, že jste to natočili, jste na tom nic nezměnili.

Jeho otec byl sice bohatý, konzervativní zbohatlík, ale jinak celkem milý chlapík. Dělal si starosti, že se Sandy jen tak potlouká a že až zdědí dědečkovy peníze, stane se z něj další přehnaně bohatý diletant, co marní svůj život sexem, drogami, AR a RhythmTechem. Každé ráno mu volal s návrhy a nakonec přišel s prací, která by mohla zaujmout Sandyho intelekt: „Myslím, že jsem ti našel něco trochu jiného na Caltechu.“

Nevyšlo to a Sandy se znovu začal potloukat. Od her v alternativní realitě se držel dál, protože byly příliš hloupé a příliš návykové. Jeho VA zdravotní monitor navrhl víc léků, což by mohlo tu jiskru znovu vytvořit chemickými prostředky.

Benz se sám zaparkoval a telefonní komponenta Sandyho náramkového pásku řekla dveřím, že dorazil. Dveře se odemkly a vypnuly alarm. Sandy vešel dovnitř, svlékl si vlhké tričko a hodil ho na podlahu, zatímco se za ním dveře zavřely. Další tři kroky a zastavil se; potom zacouval ke dveřím a přešel náramkovým páskem přes falešný, ale dobrý impresionistický obraz. Ten se tiše odklopil a odhalil výklenek ve zdi.

Sandy z něj vytáhl automatickou pistoli HK s dvojitým zásobníkem a bez přemýšlení ji zapnul a navolil ostrou municí. Potom se nahlas zeptal: „Kdo je tu?“

„Crow.“

Crow. Sandy cítil jeho pach. Nic odporného – převážně burákové máslo – ale nebyl to pach, který by patřil do

prázdného bytu. Sandy se s namířenou zbraní vydal do kuchyně, kde Crow seděl u snídaňového baru a pohrával si s částečně rozebranou videokamerou RED XV, kterou Sandy právě renovoval. Na délku paže od něj ležel napůl snědený sendvič s burákovým máslem.

„S tou kamerou opatrně,“ řekl Sandy. S kovovým zařinčením položil pistoli na kuchyňskou linku a otevřel lednici. „Seřizoval jsem senzor a ještě to není utažené.“

„To vidím – s tímhle typem už jsem pracoval,“ odpověděl Crow. „Zdá se, že se jedná o úplné hardwarové seřízení.“

„Jo, máte pravdu. Aktuátory byly úplně v prdeli. A pro Kristovy rány, ať mi nic neumažete tím burákovým máslem.“

„Omlouvám se, neměl jsem moc času na jídlo.“

Sandy přikývl. „Chcete Dos Equis? A, no, mám pár půlčků šampusu, jestli máte chuť na něco holčičího.“

„Dos Equis půjde. Takže: včera v noci jsem mluvil s Larrym McGovernem.“

„Jo? Slyšel jsem, že dostal ptáčky.“ Sandy podal Crowovi láhev piva, sebral HK, vypnul ji a opřel se o dveře ledničky.

„Ano, to dostal. A za pár let dostane i hvězdičku, pokud nepošle špatnou zprávu špatnému člověku.“

„On není zrovna typ, co by posílal zprávy,“ řekl Sandy. „Aspoň jako podplukovník nebyval.“

„Pořád není. Pozdravuje vás. Mimochodem, neříká vám ‚Sandy‘ ani ‚nadporučík Darlington‘. Říká vám ‚Velké X‘. Ne ‚X‘, ale ‚Velké X‘.“

„Armádní kecy,“ řekl Sandy. „Každopádně, co tady děláte? Předpokládám, že se nejedná o nácvik vloupání. Zvláště ne při kvalitě zdejšího zabezpečení.“

„Ne. Potřebujeme si s vámi promluvit a říct vám, abyste držel jazyk za zuby. Abyste se nás nesnažil vydírat, protože se chcete zúčastnit mise.“

„Jaké mise?“

„K Saturnu. Odlétá za rok nebo za dva.“

Sandy se se svým pivem vydal na gauč obrácený ke snídaňovému baru, zapadl do něj a řekl: „Vy vážně letíte?“

„Jo.“

„Teda, musím vám říct – že to teda *chci* letět, a hodně,“ pokračoval Sandy. „Co musím udělat, abych vás ukecal? Nebo uplatil? Co třeba fakt obrovské příspěvek na kampaň pro Santerosovou? Mohl bych...“

Crow zavrtěl hlavou: „Nemusíte dělat nic. Jestli se chcete zapsat, vezmeme vás.“

Sandy o tom chvíli přemýšlel a pak se zeptal: „Proč?“

„No, je to zvláštní, ale vy přesně pasujete do jednoho slotu na lodi. Jste slušný, téměř dobrý videograf, a než odletíme, budete víc než dobrý. Musíme zdokumentovat každický milimetr téhle věci. Budeme to chtít v tom nejvyšším rozlišení. A chceme, aby to udělal někdo, kdo ukázal, že má trochu kuráž – někdo, kdo neuteče, protože ho chce se-smažit nějaký hmyzák – a někdo, kdo dokázal, že umí držet jazyk za zuby. To je jeden důvod.“

„Jeden důvod? Vy máte ještě další?“

„Jo. Na palubě bude pár zbraní,“ řekl Crow. „Jednu budu

mít já. K další budete mít přístup vy, pokud to bude potřeba. Na téhle cestě by se mohly stát dost divné věci. Bude tam hodně stresu; patrně hodně hádek vzhledem k tomu, jací lidé budou na palubě. Mohli by mít nějaké psychické problémy. Myslíme si, že je dobrý nápad mít nějakého tvrdého bezpečáka, který by mě podpořil, kdyby to bylo potřeba.“

„Já vážně nemám zájem někoho zabít,“ namítl Sandy. Přihnul si z Dos Equis. „To už ne.“

„Kdybyste se dostal do bodu, kdy byste musel někoho zabít, s největší pravděpodobností byste tím zachránil celou posádku včetně sebe,“ řekl Crow.

Sandy odpověděl: „Dobře. To bych zvládnul.“

„Tak co? Chcete letět?“

„To rozhodně. Jde jen o to, že...“

Crow: „Co?“

„Bojím se, že na mě šijete boudu,“ řekl Sandy. „Fletcher vám řekl, že jsem naprosto nespolehlivý, že bych nedokázal vyměnit ani zasranou pneumatiku, všechny tyhle věci. Že moc hulím trávu, že se prošukávám Skupinou...“

Crow to přešel mávnutím ruky: „My víme, co řekne Fletcher, a já vím, co mi včera řekl Larry McGovern. Že kdybych prý potřeboval posilu a nevybral si vás, když bych měl šanci, tak bych byl pitomec. A já pitomec nejsem. Trávu byste si na palubu z očividných důvodů vzít nemohl, ale...“

„Tu nepotřebuju,“ řekl Sandy. „Jen si pořád dělám starosti, že mě prostě vodíte za nos a v poslední chvíli, až se ta mise proflákne... mě vykopnete. Jako že se na mě totálně vyserete.“

„Uvažovali jsme o tom,“ řekl Crow. „Ale vzhledem k faktu, že docela pěkně zapadáte do jednoho slotu, který potřebujeme, a také k vašim penězům a vašemu potenciálu nám to zavařit na oplátku... jsme se rozhodli, že bude snazší hrát s vámi na rovinu.“

Sandy se na ušklíbl. „Tohle rozhodování bych chtěl vidět. ‚Hrát na rovinu‘? To musí být pro Santerosovou novinka.“

„Nejsme zas tak špatní,“ řekl Crow.

„Jasně že jste,“ odpověděl Sandy.

Crow se zeptal: „Proč jste položil tu HK, když jste uviděl, kdo jsem? Co kdybych tu byl proto, abych se postaral o náš potenciální problém s publicitou?“

„A to vy vážně děláte?“ odpověděl Sandy otázkou.

„Tuto otázku budu ignorovat,“ řekl Crow. O půl sekundy později dodal: „Počkat – nebudu. Samozřejmě, že tohle nedělám. My nechodíme a nezabíjíme nevinné lidi.“

Sandy přikývl a prohlásil: „Tu zbraň mám pro případ, že by se pořád našel někdo, kdo by se mohl pokusit shrábnout ty krvavý prachy. Když se ukázalo, že jste to vy, věděl jsem, že by zbraň nepomohla. Kdybyste mě přišel zabít, byl by konec. Ale když o tom ještě trochu přemýšlím, kdyby mě chtěli zabít, tak byste tu nebyl. Došlo by k nešťastný nehodě při surfování, nebo by se navigace nějakýho polotraileru zbláznila a zavedla ho přes středovou čáru...“

„Paranoidní fantazie... science fiction.“ Crow si naposledy přihnul ze své lahve piva, položil ji a zeptal se: „Byl byste ochotný znovu podléhat vojenské disciplíně?“

„Myslíte znovu vstoupit do armády?“

„Byl byste reaktivován. Stále jste technicky – velmi technicky – v záloze.“

„Mohl bych bejt major?“

„Ne, ale mohl byste být kapitán,“ řekl Crow.

„Musel bych nosit uniformu?“

„To vlastně ani nechceme,“ řekl Crow. „Jediný důvod, proč si přejeme, abyste podléhal disciplíně je, že kdyby... hmm... byly vydány nějaké obtížné rozkazy, čekaly by vás v případě jejich neuposlechnutí závažnější následky. Rozkazy prezidentky. Vojenský soud místo bandy surfařských kryš v porotě ve Venice Beach.“

„Mohl bych...“

„Ještě pár věcí,“ přerušil ho Crow. „Chtěli bychom, abyste zůstal v utajení. Ponechte si svou současnou persónu. Budte dál ten bohatý a excentrický videář, kterému pravděpodobně místo na lodi koupil otec. Jinými slovy, nechceme, aby lidé věděli, že jste ve skutečnosti Superman, dokud nebude čas přeskočit budovu.“

„Nechte mě, ať si to na chvílku rozmyslím,“ řekl Sandy. Vteřinu přemýšlel a potom vycenil zuby: „Tak jo, jdu do toho.“

„A budete dělat to, co budeme chtít.“ Tvrzení, ne otázka.

„Já vám něco povím, Crowe,“ řekl Sandy a úsměv na jeho tváři povadl. „Nejenom že budu dělat to, co budete chtít, já budu dělat to, co budete potřebovat.“

6.

Ťiang, velvyslanec Čínské lidové republiky ve Spojených státech, brumlal nad ranními briefingy. Dnešní drobná krize zahrnovala nějaký zádrhel v důlních a obchodních operacích a on pravděpodobně bude muset uhladit několik načepýřených per. K čemu se vůbec sakra používalo rhenium?

Čchen bez zaklepání strčil hlavu do dveří: „Šéfe? Strašně nerad ruším, ale zavolał mi můj ptáček. Že prý se musíme podívat na projev prezidentky. A to není všechno: posílá posla s předběžnou kopií. Že prý byste si to měl přečíst... pro vaše vlastní dobro.“

„Pro moje vlastní dobro? Ten váš ptáček si nějak dovoľuje,“ řekl Ťiang. „Co ještě říkal? Bude to ošklivé? V tuhle chvíli vypadá všechno hladce. Z domova jsem nic nezasechl...“

„Proto sem lezu – můj kontakt má velice, velice blízko k Santerosové. Naznačoval, že nás na to nechají podívat předem, protože nás v podstatě mají rádi a nechtějí, abyste doma vypadal špatně. Budete jim moct dát tip.“

„Už je deset hodin. Podle toho, co ohlásili, bude mít ten projev v jednu. K čemu nám budou tři hodiny času?“

„Lepší než nic, jestli chce odpálit nějakou bombu.“ Čchen se podíval na hodinky. „A bude to méně než tři hodiny – jak jsem vyrozuměl, ten posel ještě ani není na cestě. Mimochodem, přijede v autě tajné služby. Mám podezření, že jeho příjezd bude velice pečlivě vypočítaný tak, abyste ještě tak tak stihl uvědomit premiéra, ale už ne sestřelit to, co chce Santerosová ohlásit.“

Ťiang se zamyšleně zatahal za ucho a pak řekl: „Vyřídte Čchungovi, že jestli mu cesta z ulice do mé kanceláře potrvá víc než devět sekund, nechám ho oběsit ve sklepě.“

„Šéfe, to by bylo kruté. Víte, jak vážně...“

Ťiang ho mávnutím ruky přerušil. „No dobře. Tak mu vyřídte, že ho nechám *zbičovat* ve sklepě.“

V 11:45 doručil agent tajné služby v prostředním autě tříčlenné karavany Čchungovi zapečetěný balíček. Cesta k velvyslancovým dveřím trvala Čchungovi 7,5 sekundy; předal balíček Čchenovi a ten znovu strčil hlavu dovnitř: „Šéfe, balíček dorazil.“

„Dali si na čas,“ řekl Ťiang, zatímco Čchen přecházel přes dlouhý orientální koberec k jeho stolu.

Čchen mu předal balíček a zeptal se: „Chcete, abych...“ Naklonil hlavu směrem ke dveřím.

„Ne, raději bych měl svědka,“ řekl Ťiang. „Posadte se.“

Roztrhl vršek obálky pomocí stuhy, která z ní vyčnívala.

Čchen přikývl a posadil se. Ťiang ho měl jako pravou ruku už od chvíle, kdy vstoupil do diplomatické služby. Nebyl si tak docela jistý, co ten drobný, ostýchavý chlapík dělal předtím, ale měl dobré konexe v Pekingu a vynikající

intuici. Zdálo se, že Čchen má určité informace dřív, než ostatní lidé vůbec věděli, že existují.

V balíčku Ťiang našel tenký svazek papírů, laciný typ, jaký najdete v každém obchodě s kancelářskými potřebami. Na papírech nebylo nic, co by je mohlo identifikovat, a text evidentně pocházel z běžné kancelářské tiskárny.

„Tohle je vážné,“ řekl Ťiang, než se pustil do čtení. „Ten papír... nikdy bychom nemohli dokázat, odkud přišel... kdo ho vypustil.“

Čchen přikývl.

Ťiang začal prohlížet papíry: Rutinní zahajovací pozdravy, ohlášení velké nové americké iniciativy, která napomůže mezinárodní spolupráci s našimi přáteli a spojenci Číny...

Spojence?

... rozhodli jsme se doprovodit je při jejich misi na Mars...

„Co to má sakra bejt?“ vyhrkl Ťiang a zamračil se na papíry, které měl v ruce. Podíval se na Čchena: „Musíme se okamžitě vydat do komunikační slupky.“

„Co se děje, šéfe?“

„Santerosová vysílá misi na Mars... s námi.“

„Cože?“

Oba se dali do pohybu, Ťiang o půl kroku před Čchenem. „Jste si tím svým ptáčkem jistý?“

„Tak jistý, jak to jen u Američanů jde. Zdá se, že ti mají rádi proradnost jen pro proradnost samotnou. Na druhou

stranu, nenapadá mě vůbec žádný důvod, proč by na nás, tedy na vás a na mě, ušili něco takového. Ne: tohle je skutečné.“

Ťiang se zarazil: „To by mě zajímalo, jestli o tom něco vědí naši šibalové?“ Tím měl na mysli čínskou zpravodajskou jednotku se sídlem na ambasádě.

Čchen zavrtěl hlavou: „To bych slyšel... tak nebo tak. Víím, že se na ten projev vyptávají, ale neslyšel jsem, že by se toho moc dozvěděli.“

Ťiang řekl: „Takže jestli mají ty papíry pravdu“ – zahrozil s nimi na Čchena – „tak budeme nejenom první v Peking, ale ještě tím pěkně popícheme Janga, nemám pravdu?“

Jang byl ředitelem zpravodajské jednotky. Čchen se velmi slabě pousmál: „Myslím, že ano, popícheme. Když o tom teď mluvíte, mám podezření, že můj ptáček to ví také.“

„To stojí za to nám všem, kdykoli,“ řekl Ťiang.

Zatímco šli k výtahu, který vedl dolů ke komunikační jednotce ukryté hluboko v půdě Washingtonu DC, pokračoval Ťiang ve čtení projevu. Něco z něj přečetl Čchenovi nahlas, zatímco ten pospíchal, aby s ním udržel krok:

Všichni se shodujeme na tom, že vesmír je společným dědictvím lidstva a také naší budoucností a naším příslibem. Jakákoli snaha o rozšíření lidského ducha posiluje nás všechny. Víme také, že vesmír je stále velmi nebezpečným místem. Pokaždé, když se snažíme zatlačit hranice dál, vystavujeme se riziku.